

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.311 van 17 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Q. HELSEN en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 maart 2008 het Rijk binnen en diende op 26 maart 2008 een asielaanvraag in. Op 11 juni 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U zou geboren zijn in Myanmar. U zou een Rohingya- moslim zijn. In 1991 of 1992 zouden uw ouders uit Myanmar verjaagd zijn door het leger. Jullie zouden naar een vluchtelingenkamp in Bangladesh getrokken zijn. Gezien de slechte omstandigheden in dit kamp zouden jullie in 2000 naar Chittagong vertrokken zijn en enige tijd later zou*

u alleen naar Dhaka gegaan zijn om geld te verdienen. U zou een theestalletje hebben kunnen openen met de financiële hulp van enkele lokale gangsters. U zou zeer vaak door de politie opgepakt zijn op verdenking van allerlei illegale zaken. Wegens gebrek aan bewijs zou u nooit daadwerkelijk opgesloten zijn. In februari 2008 zou u in discussie gegaan zijn met Sumon. Deze gangsterbaas zou samen met zijn bende in uw theestalletje voor 1000 thaka gegeten en gedronken hebben, maar hij weigerde te betalen. Het zou tot een handgemeen gekomen zijn, waarbij u geholpen werd door de gangsters die u financieel hielpen. Sumon zou gevlucht zijn, maar hij zou u bedreigd hebben. Volgens de lokale gangsters viel hier weinig aan te doen. Enkele dagen later zou u opnieuw aangevallen zijn door Sumon en zijn bende, maar u wist te ontkomen door de tussenkomst van de omstanders. De lokale gangsters zouden u hebben willen helpen. Ze beweerden dat u als Rohingya niet veilig was. Ze zouden uw vlucht naar het buitenland geregeld hebben en tevens zouden ze een groot deel van de onkosten op zich genomen hebben. U zou over land naar India gereisd zijn, waarna u een vliegtuig naar Europa nam. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw vluchtelingenboekje, een familieregistratiedocument en treintickets.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
3. In hoofddorde beroept verzoeker zich op de toekenning van de vluchtelingenstatus.
 1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in. *“De beslissing van het CGVS dd 11 juni 2008 kan niet als afdoende gemotiveerd, of als met redenen omkleed beschouwd worden. Daarenboven zijn bepaalde overwegingen volstrekt onjuist en strijdig met het dossier: het CGVS hanteert een bewijsstandaard die verder gaat dan toepasselijk.”*
 2. Indien verzoeker terecht stelt *“De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen immers een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 84)”* kan de loutere herhaling van zijn asielrelaas zonder ernstige middelen aan te brengen die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen, niet overtuigen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel ligt bij de kandidaat-vluchteling, die in

de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, 1992, nr. 196).

3. Verzoekers asielaanvraag is geheel gesteund op zijn afkomst uit Myanmar. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook terecht verzoeker grondig ondervraagd over zijn afkomst en levensloop.
1. Verzoeker meent dat hij correct antwoordde op het CGVS *“dat de Rohingya een moslim-minderheid is uit Myanmar, met een grote aanwezigheid in de Arakan-provincie. Daarnaast weet Verzoeker ook over te brengen dat deze minderheid wordt vervolgd in Myanmar door de junta die daar aan de macht is”* en voegt toe *“Dat Verzoeker niet in staat is de hele geschiedenis van zijn etnische afkomst uiteen te zetten moet gekaderd worden in de gebrekkige scholing die hem te beurt viel, en de levensomstandigheden waarin hij is opgegroeid. Zoals blijkt uit de vragenlijst die hij overmaakte aan het CGVS (23 april 2008, p.1) dat hij slechts vier jaar naar school geweest is, enkel in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef. Verzoeker was vijf jaar toen hij de militaire junta van Myanmar ontvluchtte samen met zijn familie; veertien toen hij de erbarmelijke omstandigheden ontvluchtte van de vluchtelingenkampen van Bangladesh, en zeventien toen hij zijn familie moest achterlaten om in eigen bestaansmiddelen te voorzien”*.
2. Aangezien verzoeker beweert dat hij in Myanmar en in een vluchtelingenkamp is opgegroeid moet hij minstens die kennis hebben die deze jeugd aannemelijk maakt. Verzoeker spreekt het Rohingya niet, noch toont hij aan dat de Rohingya hun taal niet spreken in de vluchtelingenkampen. Het verzoekschrift herhaalt slechts dat hij in Bangladesh is opgegroeid maar verklaart niet waarom een jongen die veertien jaar het Rohingya spreekt in een vluchtelingenkamp en daarna nog drie jaar zijn moedertaal spreekt met zijn ouders, geen noties meer heeft van deze moedertaal. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn verklaarde nationaliteit ernstig aan.
3. Verzoeker wist inderdaad dat de Rohingya vervolgd worden door de autoriteiten van Myanmar -wat overigens gezien de vluchtelingenkampen in de grensstreek van Bangladesh, algemeen bekend is- maar beweerde verkeerdelijk dat niet alle Rohingya moslims zijn (gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Verzoeker kent geen enkele bekende Rohingya noch een Rohingya organisatie of rebellenbeweging bij naam. Verzoeker is niet bekend met de geschiedenis van de Rohingya (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en verwijst enkel naar zijn gebrek aan opleiding en de levensomstandigheden waarin hij is opgegroeid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat jongeren kunnen opgroeien in een Rohingya kamp zonder hierbij deel te nemen aan het openbare leven. Voor zover verzoeker onder moeilijke omstandigheden opgroeide moeten zijn verklaringen dermate duidelijk en coherent zijn dat hieraan geloof kan worden gehecht en dat hij aannemelijk maakt dat hij de voorgehouden situatie werkelijk ervaren heeft. Dit is niet het geval en verzoeker kon op het CGVS de eenvoudige vragen over de Rohingya niet beantwoorden. Verzoeker is niet bekend met het kampleven van de Rohingya, noch met de Rohingya verhalen over hun wedervaren, noch met personen die een belangrijke invloed hebben op het kampleven of publiek bekende Rohingys. Verzoeker toont geen enkele band aan met de Rohingya. Zijn verklaarde nationaliteit en etnie komt dan ook bedrieglijk voor.

4. Verzoeker *“wijst erop dat Bangladesh gestopt is met het registreren van vluchtelingen in 1992. Sindsdien is er dus geen enkele mogelijkheid meer om aan officiële documenten te geraken. Zoals door Verzoeker aangehaald in zijn verhoor (Gehoorverslag p. 3) is er door Myanmar ook geen erkenning van de Rohingya's. Zij krijgen geen officiële documenten en geen erkenning van hun nationaliteit (stuk 4).”* Verzoeker erkent dat in de neergelegde documenten *“onjuistheden”* voorkomen en de *“documenten slecht werden aangevuld”* maar meent dat *“tot valsheid besluiten is een ongehoorde gevolgtrekking”*.
5. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de documenten van verzoeker geen bewijswaarde hebben. Dat *“Bangladesh gestopt is met het registreren van vluchtelingen in 1992”* kan niet verklaren waarom op de voorpagina van de *“Rohingya Refugee Family Book”* de naam van zijn vader geschreven staat op de plek waar de naam van het kamp dient te staan i.p.v. op de plek van het hoofd van het huishouden. Verzoeker verklaart evenmin hoe de kampautoriteiten in 1992 reeds zouden weten dat het gezin in 1998 uit vier leden zou bestaan. De bestreden beslissing stelt terecht *“logischerwijze had hier in 1992 “3” onder het vakje van “family size” moeten staan, wat later in 1998 aangepast diende worden naar “4”*”. De vermelding op pag. 16 van dit boekje dat verzoekers zus die geboren is in 1998, reeds in 1994 medische behandelingen onderging (gehoorverslag CGVS p. 6) is geheel onverzoenbaar met de inhoud van de andere bladzijden en verzoekers verklaringen. Ook het familieregistratiedocument geeft foute informatie over de samenstelling van verzoekers gezin. Verzoekers bewering dat het boekje aangepast werd, zonder dit nader toe te lichten (gehoorverslag CGVS p. 6) is onvoldoende aangezien een gedateerde stempel op 1994 -vier jaren voor de geboorte van de zus- (op pag. 4 van het boekje) de enige aanwijzing is dat er na 1992 mogelijk nog wijzigingen werden aangebracht. Verzoekers bewering dat onterecht *“Op basis van enkele onjuistheden in de documentatie die Verzoeker kan voorleggen wordt besloten dat deze niet authentiek zijn”* is niet ernstig wanneer blijkt dat de neergelegde documenten naast de talrijke taalfouten, talloze formele en inhoudelijke gebreken vertonen zodat de documenten voorkomen als gefabriceerd voor onderhavige procedure. Verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij neerlegt. De CGVS wijst dan ook terecht op de bedrieglijkheid van verzoekers handelen.
6. Verzoeker gaat er hoe dan ook aan voorbij dat documenten slechts een begin van bewijs kunnen zijn indien ze worden ondersteund door andere deugdelijke documenten en/of geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hoger reeds gesteld zijn verzoekers verklaringen dermate gebrekkig dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn Rohingya afkomst. De neergelegde documenten kunnen deze bevinding slechts versterken.

1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

2. Verzoeker toont zijn identiteit en nationaliteit niet aan en zijn verklaringen zijn op dit punt dermate gebrekkig dat de verklaarde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker op dit punt geen nuttige elementen aan. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Myanmar. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) b) en c) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige documenten en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.